

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra EN BOHEME

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 168. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908713109408/facsimile.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

— Jo—o, han sov!

Jeg kiggede ned paa ham:

Det var et gammelt, gammelt Ansigt, rynket og indfaldent, men med denne klare, lyse, skærtrødmende Teint, som man undertiden kan træffe hos barnlige og letlevende Mænd og Kvinder.

Han sad lidt paa skraa og støttede den ene Skulder til Dørkarmen. Benene var højet op mod Hagen, og han sad med Hænderne foldede under Knæene. Munden stod halvt aaben, en lille fin Mund med blege, smalle Læber; og han trak Vejret jævnt og frygt og roligt, som sad han hjemme i Kakkellovnskrøgen i sin Bedstemoders Lænestol.

Jeg bestemte mig til at lade ham sove videre. Jeg syntes, jeg kunde se paa ham, at han sad og havde det saa rart og rigtig nød sin Søvn. Ikke just fordi han var træt og udaset, men fordi det ligefrem var ham en Fornøjelse at sidde i Regnvejret paa en Trappesten og sove med Hovedet op ad en Dørstolpe. Og saa var han jo ogsaa krøbet saa langt ind under Tagskægget, at kun hans Støvlesnuder ragede ud i Regnen.

Jeg vilde altsaa liste mig ind igen; men idet jeg bøjede mig tilbage fra ham, kom jeg til at puffe ham i Ryggen med mit ene Knæ.

Han vaagnede og vendte smilende Ansigtet op imod mig.

— Jeg har nok sovet? sagde han og gned sine Øjne. — Undskyld, hvis Herren skal ud, men nu skal jeg rejse mig!

— Tak, Tak! sagde jeg — det behøves ikke!

— Jamen jeg skal jo op alligevel, jeg har skam ikke Tid til at sidde hér og drive! — — Det bli'r nok det værste! vedblev han, idet han gjorde et forgæves Forsøg paa at rejse sig. — Aa, vil Herren ikke holde den? bad han saa og rakte op mod mig en Violin, der sad nede i en Bælg, syet af et hvidbroget Kalveskind. Jeg havde ikke lagt Mærke til den før, da han omhyggelig havde gemt den inde under sin Frakke.

Jeg tog Violinen, og den gamle kom paa Benene ved at hage sig fast i Dørkarmen og rejse sig paa den Maade.

— Maa jeg ikke hjælpe?

— Tak, smilede han — nu er jeg oppe!